

слушал сто пъти. Сега той цял е другаде, много време назад: той вижда себе си, 14—15 годишно момче, тръгнало с двете си сестри, кабаретни артистки, по света. Те обикалят пристанищата на Изтока, кръстосват из Румъния, спират в всеки град на Дунава. . . Сестрите му са ексцентрични субретки, той, изпърво само акомпаниятор, после — шлагерен певец. . . До онзи страшен ден, от който му остана само този сипкав, задавен глас. . . После? . . После, прибирането при бездетния стар вуйчо, който държеше тук ханче и го остави с завещание на него. От тогава, вече собственик на заведението, Владко има само „ресторанта“, а кръчмата я нае Тошо. . . Ето тия неща се превъртат през очите му, но сега всичко изглежда толкова далечно и чуждо, каточе се е случило с друг.

Листата на брястовете зашумоляват, лек ветрец дига пушилек по площада. Изотзад, дето е дворчето на кръчмата, лъхва силен мирис на бъз и джибри. Към площада се чува тропот на кола. След малко, пред кметството спира кабриолет, в който седи мъж с нова ловджийска униформа, пушка и две кучета при нозете му.